

Д О Н О С Ъ.

Нѣтъ денъ. Надвечерь.

У Хърдличка около една маса, прѣтоварена съ пълни и прѣсполвени чеши съ бира, сѣдяхъ нѣколко души софійски граждане и съ голѣмо внимание слушахъ друго, като имъ четеше развѣлнуванъ послѣдний брой отъ столичния вѣстникъ *Народенъ Бранитель*.

По лицата на слушателитѣ се четяхъ чувствата, които будеше въ душитѣ имъ тоя прочетъ.

Нѣмаше нужда да бже човѣкъ физиономистъ, за да познае, по бръчкитѣ на челата, по стрелянето на погледитѣ, по навжсването на вѣждитѣ, по свиването на кожата на лицето, че тие чувства бѣхъ гнѣвъ, негодование, отвращение.

Защото онова, което слушахъ, бѣше единъ градъ отъ псувни, и мръсни думи, и ругателства противъ имена, високо държани въ уважението на столицата; то бѣше една верига отъ невъобразими клевети, противъ най-чиститѣ репутации, противъ най-безукоризненитѣ чела; частний животъ, семейна честь, деликатни чувства — сичко бѣше оплюто, охрачено, обругано въ сквернословния листъ. Авторътъ на тоя нравственъ смрадъ, който се не подписваше подъ него, но който бѣ всѣкому извѣстенъ — и се гор-